

Što više ljubavi i roka!

Ekskluzivni gost prepoznatljive rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila je Erne Uzon, rođen 17. novembra 1962. u Pančevu, od majke Ane i oca Janoša; uz još starijeg brata Ivana i mlađu sestru Lidiju. U Starčevo se preselio 1985. godine, pošto se oženio Slađanom, s kojom ima Mariju (31) i Aleksandra (27), a ćerka mu je podarila unuku četvorogodišnju Valentinu.

Osnovnu školu pohađao je u Vojlovici, takozvani deveti i deseti u "Borisovoj", a potom je završio srednju poljoprivrednu. Najpre je radio kao konobar, a 1985. godine zaposlio se u "Staklari", u okviru koje je završio staklarski zanat. Nakon što je firma počela da propada, napustio je kao tehnološki višak 2002. godine i počeo da taksira, čime se i dan, danas bavi. Svojevremeno je bio veoma sportski nastrojen, posebno mu je išla košarka, koju je i ozbiljnije trenirao, pa su ga tražili, čak, i "Dinamo" i velika "Zvezda". Obožavao roknerol i sve što on podrazumeva - druženje, putovanja, anegdote, kojih je tih zlatnih sedamdesetih i osamdesetih bilo koliko ti srce ište...

Kako je odrastao mali Erne?

- Detinjstvo sam proveo po Vojlovici, igrajući se se klikera, žmurki, kao i kauboja i indijanaca. Glavna baza bilo nam je ekonomsko dvorište kod drugara Mihalja Nađa, u kojem smo provodili dan i noć. Bilo je mnogo raznovrsnog igara, ali i vragolastih nestušluka, pa čak i piromanije. Jedanput smo tako Mihalj i ja, kada smo imali po osam godina, napravili nesagledivu štetu, kada je izgorelo sve što se našlo na putu plamene stihije. NJegovi deda i baba bili su u to vreme imućni ljudi i imali su mnogo stoke, pa je bilo jezivo gladati kako vatra guta životinje i objekte. Sve je kranulo potpuno bezazleno - našli smo neka jaja u senu, pa iako nismo bili previše gladni, želeli smo da ih ispečemo više onako iz dečije radoznalosti. Napravili smo neki roštilj iza slame, varnica je očas posla upalila seno osušeno avgustovskim žegama. Pokušali smo da gasimo brzorastući požar, ali spasa nije bilo. Dok su roditelji stigli, plamen je već sve progutao. Drugo paljenje dogodilo se dve godine kasnije na salašu mog dede kod smederevskog mosta. I, opet, dečija posla... Ukrao sam dedi cigaru i, iz puke radoznalosti, hteo da je ispalim. Nisam imao šibicu, pa sam se prikrao obližnjoj pušnici i odatle uzeo jednu užarenu šapurinu, zapalio cigaru i frknuo je iza leđa. Vetar ju je potpalio, pa je epilog bio sličan kao kod Mihalja. Na sreću, s tom razlikom što nije stradala nijedna živuljka, već "samo" stočna hrana...

Škola...

- S obzirom na to da nisam voleo da učim, nekako sam uspevao da budem solidan vrlodobraš i to zahvaljujući onome što bih pohvatao na časovima. Voleo sam geografiju i, naravno, fizičko, odnosno da jurim za loptom, pa sam uvek bio u timovima koji su reprezentovali školu. Kasnije sam počeo da treniram košarku u vojlovačkoj "Mladosti" i kada je u sedamnaestoj godini trebalo da pređem u "Dinamo", počeo sam da izlazim u grad, uhvatio se društva i devojaka i batalio

sport. Što se škole tiče, dobar deo predmeta pohađali smo na mađarskom, a ostatak na srpskom. Nastavnici su bili veoma strogi, jer je batina bila apsolutno legalna. Recimo, geograf je imao bambusovu šibu i kad god bi nekog odalomio odmah bi na prutu ugravirao ime "nevaljalca". I dan, danas njegov sin čuva te "ekspozate".

Mladost...

- Tu počinje moja veza sa Starčevom, tačnije kada sam 1980. godine, na pijaci upoznao Ivicu Fajhta Tvista. Istog momenta postali smo nerazdvojni. Pridružio nam se Milan Kostić Kole i ubrzo smo "oformili" prepoznatljivi trio. Teško je opisati kroz kakve smo sve dogodovštine prolazili; kadgod bismo se okupili šali nije bilo kraja, a okosnica našeg zanimanja bio je rokenrol. Proputovali smo Jugu uzduž i popreko i to uglavnom stopom ili švercom. Odlazili smo na more, na koncerete, u posete brojnim prijateljima... Jedanput smo tako Tvist i ja krenuli u Dubrovnik, jer nas je Kole "ispailo" i "zapalio" s nekim devojkama. Nismo imali ni dinara, pa smo se švercovali u vozu tako što smo se krili ispod klupa ili se penjali na prtljažnike. S nama je išao i izvesni Sabat, koji odnekud pokupio nekakve šrafčigere, pa smo imali grdne muke da to objasnimo dubrovačkoj miliciji. Događalo se i da nas izbace, kao kod Vogošće, ali kad osetiš miris mora, tu nema vraćanja, grebali smo i rukama i nogama kako bismo se "osolili"... U to vreme su vozovi bili glavni hit, a kontole ni blizu rigorozne kao danas. Poznanastva s ljudima koji slušaju dobru muziku munjevito se sklapana. Vesele atmosfere i smeha bilo je napretek. Na jednom hevi-metal koncertu u Zagrebu proveli smo tri nezaboravna dana. Tada smo se upoznali s Brnetom iz Sarajeva, s kojim sam se zamalo potukao iako on bio prava planina od čoveka. Na sreću, već sledećeg momenta smo se sprijateljili i napili do iznemoglosti. Za to vreme Kole se izgubio s nekim buljukom žena, među kojima je bio i legendarni Jura Stublić, a Tvist je je jurio neku Ines, koja mu se nije baš "lako" davala. Intersantno je da smo nas trojica i budući višestruko ranjavani ratni heroj Brne postali nerazdvojni i neka vrsta Jugoslavije u malom, a to "rokenrol - bratstvo i jedinstvo" bilo je najbolji pečat lepote života tih vremena...

Posao...

- Potrefilo se čak i da Tvist, Kole i ja istog dana - 5. januara 1983. odemo u JNA. Posle vojske u Brčkom i Tuzli, radio sam kao konobar u Beloj Crkvi. Nakon šest meseci prešao sam u čuveni "Lav", koji je otvoren u Ulici JNA i bio prvi noćni klub u Vojvodini. Tamo je bilo mnogo lepih trenutaka, pijanki do zore, a dolazili Bajaga, Slađana Milošević, mnogi viđeni Beograđani i ko zna sve ne. Bivalo je za veče i po trista ljudi, a pare su nošene u džakovima. Međutim, kasnije je gazda Osa hteo da me prebaci u Jabuku, što mi nije odgovaralo, pa sam dao otkaz.

Ženidba...

- U međuvremenu sam se oženio, a i suprugu Slađu upoznao sam u "Kupeu", kultnom klubu iz tog vremena. Znao sam je iz viđenja, spontano smo se zbližili, a ona je uglavnom bila u društvu sa školskim drugaricama Slađom Stavrov, Vesnom Lemajić... Zabavljali smo se oko godinu dana, ubrzo uzeli 1985. godine, kada sam se preselio kod njenih u Starčevo, u kuću u Ulici Maršala Tita, u kojoj i sada živimo. Ona se pre toga malo nećkala, jer nisam imao stalno zaposlenje. Stoga sam po napuštanju "Lava", rešio da se uozbiljim...

"Staklara"...

- Uspomoć ćaleta primljen sam u "Staklaru", doduše na jedno od fizički najtežih radnih mesta. Ubrzo sam se doškolovao i prekvalifikovao. Fabrika je bila prava "majka" sve do početka

devedesetih, ali kada se zaratilo situacija se drastično promenila nagore. Iščekivali smo boljitak, najavljivani su moderniji sistemi, planirana je i nova fabrika u partnerstvu s Francuzima, ali sve to se na kraju izjalovilo. U međuvremenu sam radio svašta-nešto - sekao šumu, izdavao parcele, čak i gastarbajtovao u Austriji i bio konobar u Leopoldu, mestu pokraj Beča. Nešto kasnije, zajedno sa suprugom, držao sam prodavnicu prehrambene robe u kući pod nazivom "Arma". Međutim, bilo je mnogo veresije, pa su mi u jednom trenutku mušterije dugovale dvadeset hiljada maraka i morao sam da zatvorim.

Halo, taksi...

- S taksiranjem sam krenuo 2002. godine, najpre kao samostalac, potom sam tri godine proveo u "Zelenom", pa osam u "Laguni", gde sam i danas. Radio sam danonoćno, vozio čak i po tri ture u jednom danu do Temišvara, kada sam prevalio hiljadu kilometara uz šest prelazaka granice. Bilo je i raznih drugih situacija, pa čak onih veoma opasnih. Još na početku šoferske karijere jedne noći banula su mi četvorica, od kojih dvojica Roma, i tražili da ih vozim do nove Mise. Bio sam neiskusni taksista, pa sam ih, kad su mi naredili da dam gas, glatko odbio. To mi nisu zaboravili i pri izasku su odbili da plate. A kada sam rekao da "nema problema", jedan od njih mi je odbrusio da neću "ciganske pare", zgužvao i bacio ih kao keru, nakon čega mi je "pala zavesa". Hteli su da me izmlate, ali sam se ja dočepao bezbolke i u momentu prvog tako patosirao da sam se uplašio da ga nisam ubio. Na kraju se, ipak, samo na tome završilo. Sledeći put mi je izvesni Beograđanin repetirao pištolj, ali i tu sam se nekako iščupao. Na sreću, neuporedivo više bilo je korektnog odnosa s mušterijama. S druge strane, toliko sam radio da se događalo da ne spavam po nekoliko dana, ali su zato plodovi truda bili i te kako vidljivi.

Starčevo, danas...

- Starčevo mi je super u svakom pogledu. Izgrađena je gotovo sva infrastruktura, a jedino možda fali bazen ili neko kupalište.

Tako govori ovaj nasmejani i uvek pozitivni Starčevac, a sugrađanima želi:

- Mnogo ljubavi, dobre muzike i koncerata poput onih na "Eks-Ju rok festu".